

Các Đại biểu Quốc hội, thảo luận về Luật bảo vệ và phát triển rừng.

Tại phiên họp ngày 02.8.1991.

Là các ngành chim bầu là sang Châu Âu mới có chứ còn cái nước Việt Nam dân chủ cộng hòa và Cộng hòa xã hội chủ nghĩa hiện nay là không có (cười). Do đó các ông quy như thế nào? Phải không nào? Vì cái rừng là là tự nhiên chứ không động vật tự nhiên thế mà ông lại quy định là của anh mà anh nói là không của anh thì anh Hoan lập luận cũng phải ấy. Nhưng mà theo tôi nói chung là bảo vệ cái đã. Còn trên các nước họ có cho có cho bắn, săn bắn để lấy nhưng mà theo kế hoạch họ là có điều lệ vào cái hội săn bắn, săn bắn là phải vào cái hội và cái hội đó có điều lệ. Tôi sang Đức nghiên cứu 3 tháng là có cả Chủ tịch nước cũng tham gia vào đi săn bắn nhưng phải được vào cái hội vào đã anh làm Chủ tịch nước và khi ông đi săn bắn là hội viên của hội phải theo một cái điều lệ nhất định, bắn con đực bao nhiêu? Bắn con cái bao nhiêu? Là họ đếm theo kiểu xác xuất hoặc làm chòi, họ làm cái chỗ cho ăn thế này họ ngồi họ đếm, đếm xong rồi họ mới quy định là như vậy thì cái, đực thì bắn bao nhiêu con đực? Bao nhiêu con cái? Chứ không phải cứ cầm súng của Việt Nam thì chả có cái luật lệ nào cả. Và theo tôi làm như thế này tàn phá ghê gớm quá. Cho nên theo tôi, tôi thấy là cái thiên nhiên đây này cần phải suy nghĩ rất kỹ, cho nên cái động vật ý theo tôi là có thể nói chung là bảo vệ và được sử dụng nhưng mà nói thế nào đó sau là có một cái dưới luật quy định rất cụ thể, chứ nếu nói không khéo thì cái đấy là của Châu Âu, nó bay đến tôi là tôi bắn ngay con chim, con thú đấy, tôi là tôi bắn ngay không nó sang của người khác. Tôi thấy là Châu Âu nó từ nước này sang nước khác, vì nó cũng liên đới như thế. Thế tôi tôi hỏi các đồng chí làm thế này thì cái con nai, con lợn rừng của các đồng chí không nó sang của người ta, nó tôi sang Đức, nó sang Tiệp nhưng mà rồi theo quy luật nó lại quay về tôi, thành ra tôi sử dụng tôi bắn thế nào nó vừa hợp lý, tôi thấy rằng là là tính chất thế này không không nên nói nói một điều, nói một chỉ nói một phía thôi nó không tiện lắm tôi thấy là như thế là có nói chung về cái luật thì tôi đồng ý là tán thành là là thông qua. Nhưng mà nên là sửa chứ hôm nọ chúng tôi, cái tôi đoàn chúng tôi Hà Sơn Bình ý là tham gia chữ nghĩa hẳn vào từng

chương, từng điều một. Thế hiện nay tôi cũng chả có lý do gì nói nữa tôi chỉ nói vài ý chung nhất mà cái đoàn chúng đã thảo luận phát lên. Tôi xin hết.

Vâng! Cám ơn đồng chí!

**Bản sao
TTLTQG III**

Xin mời đồng chí Trần Thanh Liêm ở Minh Hải ạ.

Thưa Quốc hội!

Tôi xin phát biểu mấy điểm. Điểm thứ nhất là cái điểm 3 trong cái Điều 2 thì tôi thấy là có một điểm mà nếu đưa y nguyên như vậy thì về rất là khó khó vận dụng, đó là cái điểm ghi "tổ chức, cá nhân đang sử dụng hợp pháp đất, hợp pháp rừng, đất trồng rừng được quyền tiếp tục sử dụng theo quy định của luật này" nếu nói như vậy thì rất là khó. Bởi vì hiện nay đất rừng như là của trường hợp của Minh Hải thì phần lớn đều đã được giao hoặc là cho tư nhân hoặc là cho cái lâm ngư trường, các lâm ngư trường được giao theo một cái diện tích rất rộng lớn nhưng việc tổ chức quản lý và tổ chức kinh doanh thì không hết, ở giám đốc rừng, giám đốc của cái lâm trường đó lại giao cho các tư nhân với tư cách là mình là người chủ thứ hai, chủ thứ nhất là Nhà nước, giao cho lâm trường là người chủ thứ hai và bây giờ lâm trường lại giao khoán lại cho người dân. Cho nên nếu như gọi là tổ chức được sử dụng hợp pháp bây giờ tiếp tục sử dụng theo luật này thì như vậy các anh lâm trường sẽ sẽ tiếp tục giao đất cho người khác với tư cách là một người chủ thứ hai. Cho nên tôi nghĩ rằng không nên ghi như vậy mà cần phải ghi rằng tất cả các cá tổ chức, cá nhân đang sử dụng hợp pháp và hợp lý nữa. Bởi vì nếu như có những lâm trường đã được Ủy ban nhân dân tỉnh cấp cho anh là là anh giám đốc được diện tích là 5.000 hécta, nhưng bây giờ tôi khi có luật này rồi tôi kiểm tra anh thấy không hợp lý anh có quyết định là hợp pháp rồi nhưng mà không hợp lý chúng tôi sẽ điều chỉnh lại để tiếp tục giao một diện tích đất hợp lý cho anh. Chứ nếu không thì cái anh đó ôm luôn cả 5 hoặc 10.000 hécta. Thì việc làm chủ như vậy lâu dài đến một chu kỳ 5 - 10 hay là 5, 60 năm, 100 năm thì rất là không hợp lý. Cho nên tôi đề nghị thêm cái chỗ này để khi về ở địa phương thì dễ vận dụng trong việc sử dụng luật hơn.

Vấn đề thứ hai mà tôi thấy rằng việc động vật thì khi phân tích của các vị thì tôi thấy rằng tôi đồng ý. Bởi vì động vật trong rừng là rất phong phú và chúng ta có thể khó liệt kê hết cái danh mục nào mà sau này để cho chủ rừng làm chủ tốt nhất là chúng ta ghi luôn cả động vật và thực vật trong diện tích đất rừng giao cho chủ rừng là thuộc cái quyền quản lý và cái cái quyền sử dụng, cái sở hữu của người chủ rừng. Ngoài những loại động vật và thực vật mà quý hiếm mà Nhà nước quy định, như vậy thì khi bảng thống kê những điểm không được khai thác tự do, thì cái đó chúng ta có thể kê trong một vài trang giấy là đã hết. Còn nếu như chúng ta nói ngược điều lại thì chúng ta sẽ kê không biết bao nhiêu trang để nó có thể cụ thể được điều mà chúng tôi cho cái ông nông cái ông giữ rừng đó làm làm chủ. Thí dụ như ở rừng Minh Hải thì tôi nghĩ rằng liệt kê biết bao nhiêu thứ cá trong trong tán rừng hoặc rất là là nhiều con nó nằm dưới tán rừng. Thì tôi nghĩ rằng tôi nhất trí ý kiến của các vị là cứ ghi thẳng luôn cả thực vật và động vật, rồi sau đó cái gì mà chúng ta ghi thuộc về loại quý hiếm, thuộc của Nhà nước quản lý, nhưng mà ngay cả Nhà nước quản lý cũng có những điều khoản phải buộc người, người chủ rừng, con đó tồn tại trên diện tích đất rừng của anh, thì anh phải có trách nhiệm bảo vệ, chứ không phải nó chủ, Nhà nước quản lý là chung chung. Đây là điểm thứ hai mà tôi thấy rằng tôi nhất trí với với ý kiến của các đồng chí.

Thứ ba về thời gian, thời gian thì tôi thấy rất là khó, 50 năm cũng không có cơ sở, 100 năm cũng không có cơ sở và 5 năm thì cũng không có cơ sở. Tôi nghĩ rằng cũng cần phải lấy cái điểm cho nó gần sát để có thể đảm bảo cho cái điều kiện chu kỳ sản xuất, đó là lấy cái loại cây chính à loại cây kinh tế chính trên diện tích đó làm cái chu kỳ của nó và chúng ta giao thấp nhất là 1 chu kỳ là tối đa là 3 chu kỳ, nhưng tổng số các chu kỳ đó không quá 60 năm. Thí dụ như trong trường hợp của Minh Hải thì tôi đề nghị là rừng đước và rừng chàm có một chu kỳ của nó là 20 năm, nếu như chúng ta gọi là giao cho anh quyền sử dụng một chu kỳ thì như vậy có nghĩa là tương ứng với 20 năm. Nhưng mà nếu như tôi giao loại khác có có tuổi rồi nó là 5 tuổi rồi thì một chu kỳ đó nghĩa là 15 năm, nhưng mà tôi có thể là rằng cho nó cái cái khung chung nhất là giao

cho một chu kỳ với loại sản phẩm chính trên rừng đó, nhưng tức là từ 1 đến 3 chu kỳ, nhưng tổng số không quá 20 à 60 năm, hình như là ý kiến của các đồng chí là 50 năm thì cái này nó cũng có liên quan đến quyền thừa kế của một đời người nữa. Cho nên tôi nghĩ rằng cỡ 3 chu kỳ, cỡ 3 chu kỳ theo rừng được ta là tương ứng với khoảng cỡ 6, cỡ 60 năm. Thì như vậy là chúng ta có thể lấy được cái cái điểm mốc mà điểm đó có cơ sở để tính toán đó là chu kỳ cây chính trên rừng đó.

Một vấn đề thứ 3 tôi muốn nói đó là tôi tôi nghĩ là có thể vận dụng được từ cái văn kiện của Đảng, tất nhiên là cũng có chỗ anh Tài nói rằng nó trái với cái quy định của của Hiến pháp. Nhưng mà tôi nghĩ rằng cũng có thể vận dụng được với cái cái chủ trương của Đảng, cái Nghị quyết của Đảng để đưa vào cuộc sống thực tế mà một văn bản cụ thể để điều tiết một thanh viên cụ thể trong nền kinh tế thì có thể sẽ giải quyết được. Chứ cũng không đến nỗi căng lắm. Thì tôi nghĩ rằng nên ghi rõ luôn cái quyền, cái quyền về về chuyển nhượng, cái quyền sở hữu, tức là quyền sử dụng, cái quyền sử dụng với chỉ việc chuyển nhượng cái quyền gọi là cái quyền thành quả lao động thì khái niệm về thành quả lao động đối với rừng là rất phức tạp, nếu như khái niệm về thành quả lao động đối với rừng ở với vườn cây ăn trái thì có thể tính toán được, nhưng mà khái niệm về thành quả lao động đối với rừng và đất rừng, nhất là đất rừng có dạng tái sinh thì anh gọi cái nào là thành quả lao động và cái nào không phải là thành quả lao động. Tôi ví dụ như anh nhận một miếng đất và sau đó anh chỉ nằm chờ đó, có cái tên ở phía phía trước ngoài ngoài mặt rừng thôi, ở bên trong anh hoàn toàn không tham gia, tác động gì nhưng mà anh chờ nó tái sinh, chờ thời gian, rồi chờ chính nó tạo ra mà anh gọi là thành quả của nó. Như vậy thì anh sang bán anh lấy cái gì gọi là thành quả. Một con kênh anh đào đó thì anh mới gọi là thành quả chứ còn cái kia nó tự tái sinh, qua thời gian nó tự tái sinh. Cho nên tôi nghĩ rằng khi đã cắt thì giao cho họ quyền sử dụng và người ta chuyển quyền sử dụng đó có thể anh anh A anh nhận đất, anh trồng một cái loại cây không có hiệu quả kinh tế, sau đó anh muốn nhượng cho anh khác và anh khác mua cái quyền sử dụng đất, lập tức tôi phá luôn toàn bộ cây đó và tôi trồng lại một loại

cây có hiệu quả kinh tế hơn. Như vậy thì nếu như chúng ta chỉ nói là chuyển quyền, chuyển thành quả thôi thì anh lại không có quyền phá cái này mà anh này đốt sạch cái này xong là coi như hết hết quyền, mà nếu nói quyền sử dụng thì anh lại có quyền khai thác hết cái đó đồng thời có quyền sử dụng đất đó theo một chu kỳ để tiếp tục tái tạo một loại cây tốt hơn.

Tôi đề nghị là 3 cái điểm trên theo ý tôi là tôi thấy nên có một cái điểm, một cái ý như vậy. Hết.

Xin mời các đồng chí nghỉ giải lao 10 phút và ta biểu quyết.

Các đồng chí vào làm việc.

Thưa các đồng chí!

Chúng ta tiếp tục xem xét cái Luật về Bảo vệ phát triển rừng. Trong sáng hôm nay chúng ta đã có thảo luận và tôi xin phép nêu nên một số ý kiến như thế này, nếu cần thì các đồng chí cho biểu quyết để chúng ta trên cơ sở đó ban dự thảo sẽ chỉnh lý lại cái luật để đưa, đưa lại cho các đồng chí.

Ý thứ nhất là chúng ta có tán thành cái ý của một đồng chí nêu lên là bây giờ để khai thác tốt cái đất đai của chúng ta, thì những các cái nơi mà đất hoang đồi núi trọc đó thì chúng ta nên kết hợp cái vấn đề mà nông lâm, nông lâm kết hợp để mà nhanh chóng khai thác cái đất này thì nên có một điều bổ sung như ý chỗ đồng chí Nhiều Cốc thì cái này thì các đồng chí có tán thành không ạ? Nếu các đồng chí tán thành thì coi như là để ban soạn thảo sẽ thêm một cái điều đó ở trong cái cái chương như đồng chí Nhiều Cốc đã nói.

Bây giờ sang ý thứ hai là xung quanh vấn đề thời gian và quyền lợi của người được giao đất, thì có vấn đề về thời gian thì trong cái Điều 2 thì có nói về thời gian, nói là được ổn định lâu dài, thì chữ lâu dài này rất đúng thôi, nhưng mà nếu bây giờ thì chỗ nào ta cũng chỉ nói lâu dài, Luật Đất đai cũng nói lâu dài thì người ta có cảm giác rằng thì là nó vẫn không cụ thể. Cho nên ý vẫn muốn có một cái cụ thể hơn nữa. Thế cho nên thể theo ý kiến của một số đại biểu đó thì chúng tôi có trao đổi với đồng chí Bộ trưởng Bộ Lâm nghiệp thì có ý kiến như thế này để các đồng chí xem thế nào, chứ còn bây giờ thì câu chữ viết

nó chặt chẽ vào thì chúng ta sẽ tính, thì tức là được giao theo quy hoạch kế hoạch của Nhà nước, thời gian giao, có thể từ 1 tùy theo loại cây, tùy theo loại loại cây trồng, rồi có thể từ 1 đến 3 chu kỳ tức là nó có loại cái cây tre, nứa thì khác mà cái cây gỗ là để làm giấy lại khác. Nhưng cây mà dài ngày lại khác, tùy theo loại cây trồng có thể từ 1 đến 3 chu kỳ, nhưng không quá bao nhiêu năm, thì cái này đang phân vân là không quá 50 năm hay 70 năm gì đó thì cái này thì các đồng chí góp ý kiến cho cái này. Nhưng nên thêm một cái ý vào đây để cho nó cụ thể hóa hơn một chút nữa cái chữ lâu dài. Thế còn sau này ấy thì Hội đồng Bộ trưởng sẽ có văn bản dưới luật thì nó quy định cụ thể hơn, thì các đồng chí cho ý kiến về cái chỗ đó. Thì tôi đề nghị xin ý kiến ngay về cái này đó, về cái ý kiến đó các đồng chí có có ý kiến gì về cái này không ạ? Vâng! Xin mời đồng chí.

Tôi xin có ý kiến đề nghị như thế này, thực ra cái luật này bảo ra sớm, ra đúng thì cũng không phải, tôi là dân miền núi thì thấy là, nếu nó ra cách đây 3 khóa thì tình hình vốn rừng chúng ta đến nay khá hơn. Cho nên bây giờ thì chúng tôi thấy đồng ý là khó thì khó nhưng mà trong kỳ Quốc hội lần này cũng quyết định được ra luật này. Thế còn mấy vấn đề đồng chí Chủ tịch nêu lên chúng tôi đề nghị thế này, nếu nói chữ nông - lâm kết hợp như thế không hết nghĩa và để cho Quốc hội giao tay biểu quyết được thì đề nghị Bộ Lâm nghiệp nêu lên một số mô hình cho nó cụ thể. Tôi trồng cây mỡ vẫn có nông - lâm kết hợp cơ mà, tôi trồng cây cây quế vẫn có nông - lâm kết hợp cơ mà. Cho nên hiểu chữ nông lâm kết hợp thế nào cho nó rõ nghĩa để mà định ra cái thời gian giao, nó cho đỡ cho có cái khúc mắc sau này đề nghị có cái mô hình, không có thì cũng không nên nêu vào trong vấn đề này, đây là ý kiến thứ nhất.

Thứ hai thì chúng tôi đề nghị thứ thế này. Nêu lên 1, 3 chu kỳ thực là khó, tôi trồng cái rừng đó là rừng vầu, rừng tre tôi tỉa theo, tỉa theo nông dân gọi là tỉa rất hết sức tiết kiệm mà nuôi rừng mãi mãi, thì cái chu kỳ là bao nhiêu? Vâng! Tôi không tỉa theo cái quốc doanh là chặt đi một lượt xong lại để nó lên, không. Tôi tỉa từng cây thì bao nhiêu? Cho nên đề nghị là nêu 3, 1, 3 chu kỳ nó khó lắm.

Cái thứ ba thì chúng tôi xin có ý kiến đề nghị như thế này, tình hình vốn rừng hiện nay có hết sức là nghiêm trọng. Cho nên trong luật đề nghị có một điều nêu rõ mà hết sức cụ thể về vấn đề bảo vệ cái vốn rừng hiện có.

Kính thưa các đồng chí Đại biểu Quốc hội!

Tôi là ở Hà Tuyên thực ra là một trong các tỉnh mà có vốn rừng hiện, cái vốn rừng xưa kia giàu nhất ở khu tự trị Việt Bắc và khu Tây Bắc, từ Thanh Hóa trở ra à từ Thanh Hóa trở vào. Như đến bây giờ thì có thể nói là cũng là một tiếng kêu cứu giữ lại vốn rừng sao có để chúng ta còn nhìn thấy những khu khu rừng nguyên thủy. Báo cáo các đồng chí bây giờ chọn lấy cái tấm ván mà có thể xẻ ra rộng được khoảng 40 phân khó lắm, khó vô cùng. Chứ báo cáo với các đồng chí có thể là một tỉnh rộng tôi thấy có thể ngồi đếm trên đầu đầu không đầu hết 2 đầu ngón tay về nơi mà cần phải bảo vệ ngay lập tức, không còn không còn rừng. Cho nên chúng tôi xin có ý kiến đề nghị trong luật có một điều nói hết sức nghiêm ngặt về bảo vệ số vốn rừng hiện có. Tôi đồng tình với tiếng nói của đồng chí Gia Lai - Kon Tum. Chứ không hiện nay nếu chúng ta không ghi được cái này không có một điều đặc biệt về vấn đề này, thì rồi thì vài ba năm nữa không biết là tìm thấy cái vốn rừng tự nhiên, nguyên thủy ở đâu ra. Thì tôi xin có một số ý kiến như thế. Hết.

Được thôi, ý kiến các đồng chí đóng góp thì rất là tán thành thôi và ý như đồng chí vừa nêu là cần phải nghiêm ngặt hơn nữa thì rất đồng ý thôi. Nhưng tôi đề nghị thế này, bây giờ ta đi vào từng cái điểm cụ thể đi, bây giờ vấn đề về thời gian, có đại biểu nói rằng thời gian ở đây để chữ lâu dài là nó chung chung quá, thì chúng ta cần cụ thể thêm. Thì Quốc hội ta là cơ quan làm luật thì đề nghị các đồng chí cụ thể thêm thế nào, các đồng chí gợi ý luôn. Thế để cho anh em chuẩn bị dễ làm. Mời đồng chí Trần Minh Thanh ở Bắc Thái.

Tôi có ý kiến trước hết thì, cái tên luật thì đã biểu quyết rồi nhưng mà tôi cũng xin được có một ý kiến thế này. Theo đoàn chúng tôi thảo luận tên luật không thành vấn đề gì lớn lắm. Bởi vì có thể nói rằng là Luật Bảo vệ và phát triển rừng hoặc là Luật Phát triển bảo vệ rừng, thì hoặc là Luật về Rừng cũng được. Vấn đề là vấn đề nội dung của chứ không phải là ta phải mất thời gian

nhiều về thảo luận cái tên, bởi tên tôi là Tiến nhưng mà hôm nay gọi là Thanh thì tôi vẫn phát biểu được.

Cái thứ hai là về cái nội dung luật thì chúng tôi có một cái nhận xét thế này, cái luật này hơi cứng và hình như Nhà nước cái gì cũng muốn lắm, mà nếu cái luật này ra, chưa chắc rừng đã được phát triển thêm và chưa chắc là lôi cuốn được người ta vào trồng rừng, mà tôi muốn ý có một cái luật mà khi ra khi khi luật này được công bố ý, đồng bào miền xuôi đang thiếu ruộng phải lên nhận rừng ở trên rừng trồng rừng, bây giờ lực lượng quân đội chưa có việc làm, lực lượng ở trong trong xí nghiệp chưa có việc làm người ta đến người ta nhận rừng ngay, chứ nếu mà cách viết của luật thế này ý tôi nghĩ rằng là còn nhiều điều rất cứng mà đoàn chúng tôi ở các cái tổ Bắc Thái, Hà Tuyên, Lạng Sơn thảo luận thấy nhiều điều chúng tôi làm rừng chúng tôi biết rất cứng, chưa hấp dẫn, nhiều ý kiến đã thảo luận rồi nhưng mà tôi ở rừng ấy tôi cảm thấy như thế. Đó là điều thứ nhất.

Điều thứ hai về thời gian, thì tôi đề nghị thế này. Vì chúng tôi ở trên rừng chúng tôi cũng hiểu, thời gian mà các đồng chí nói là giao chu kỳ 1, 2, 3 chu kỳ bởi vì chu kỳ bây giờ, chu kỳ cây trồng thì rất nhiều cây nó có thể chu kỳ cây một năm, nửa năm, và có những chu kỳ cây hàng trăm năm, ví dụ cây nghiến, cây lát ở trên vùng của chúng tôi ấy là hàng trăm năm chứ không thể nói là chu kỳ được. Cho nên theo tôi để nó phù hợp với cái Luật Đất đai, phù hợp với Hiến pháp mà để có tính hấp dẫn cao hơn thì nên ghi lâu dài, nó rất phù hợp, chứ bây giờ không thể nói là từng Bộ Lâm nghiệp định theo từng chu kỳ được. Thì đây là là mà chu kỳ nó rất nguy hiểm, đến chu kỳ ấy tôi phải chặt rừng đi để trả lại đất. Chứ nếu mà anh giao, giao tôi lâu dài ý thì tôi có thể là là để chu kỳ khác. Bởi vì riêng cái cây cây bạch đàn cũng có 3 chu kỳ. Chu kỳ thứ nhất là 10 năm anh khai thác rồi nếu, nếu đất còn lại tôi sẽ tái sinh, và tôi tái sinh đến đời thứ 3 vẫn có năng suất cao. Về về thời gian thì tôi đề nghị là phải nói giao lâu dài. Nó phù hợp với Luật Đất đai, nó phù hợp với Hiến pháp mà cũng hấp dẫn cho người trồng rừng. Thì đây là cái thời gian.

Còn về quyền ý thì tôi đề nghị thế này này khi đã được giao như thế thì có mấy quyền thế này thì được:

1. Là quyền chuyển nhượng.

2. Là quyền thừa kế.

Và ba kể cả quyền thế chấp.

Bởi vì bây giờ người trồng rừng, người ta cũng phải vay vốn ngân hàng, rồi động viên các cái vốn khác để trồng rừng. Cho nên cái rừng ấy cái thành quả lao động trồng trên đất rừng được giao có quyền thừa kế, chuyển nhượng và thế chấp. Chứ không thể nói là chỉ quyền thừa kế và chuyển nhượng không. Bởi vì tôi có thể tôi đến ngân hàng tôi vay tiền để tôi tôi trồng rừng, nhưng mà tôi có một khu rừng rồi tôi có thể thế chấp với ngân hàng là cái rừng này là của tôi. Đây là cái về cái quyền.

Còn thứ ba là cái thực vật và động vật trên rừng, thì tôi đề nghị là tôi rất đồng ý một ý kiến là vốn của người nào, vốn của tổ chức nào thì người đó, tổ chức đó có quyền sở hữu, chứ không thể nói rằng là kể cả động vật và thực vật, chứ không thể nói là chỉ có thực vật thôi. Bởi vì rừng bây giờ ấy nếu nói nông lâm kết hợp ấy ở dưới tán rừng người ta có thể nuôi các cái loại động vật khác. Ví dụ trên chúng tôi là nuôi trâu, nuôi dê, nuôi ngựa, nuôi cả ngựa trong rừng, thế bây giờ tại sao nói là thực vật thì của của anh, mà lại động vật thì của Nhà nước, cái điều ấy tôi cho là. Còn cái bảo vệ ấy thì theo luật theo cái văn bản dưới luật, Hội đồng Bộ trưởng sẽ quy định những động vật nào không được săn bắt và kể cả thực vật nào không được khai thác. Ví dụ như cây nghiến hoặc là cây lát ở Bắc Thái. Thế nếu chúng ta không có cái cái quy định của thực vật thì những cái thứ này rồi sau một vài chục năm là không có nữa, không nhìn thấy nữa, thế điều ấy là tôi cho là về cái động vật, thực vật rừng thì nên nên để cho vốn của người nào? Vốn của tổ chức nào? Thì thì cái quyền sở hữu của người ta, do người ta sử dụng. Thế đây là về cho nên ấy chúng tôi đề nghị ấy đoàn chúng tôi và tổ chúng tôi đề nghị, riêng cái rừng sản xuất đây này, rừng sản xuất là Điều 37 thì tôi đề nghị là vốn của Nhà nước và vốn của dân, chia ra hai loại vốn.

Thế còn Điều 38 thì các đồng chí viết ở đây rất cứng mà đoàn chúng tôi nói rằng là người ta đã giao đất cho người ta sử dụng thì người ta trồng cây gì có hiệu quả nhất thì người ta trồng, người ta bán ở đâu? Làm gì thì quyền ấy là quyền của người ta. Không nên là phải lúc trồng ấy là phải lập luận chứng kinh tế rồi thì báo cáo với huyện, với tỉnh, với Trung ương mới được trồng. Bởi vì làm ruộng cũng thế thôi, làm rừng phải làm như làm ruộng. Chứ nếu mà làm ruộng cũng không làm cái cái quy trình như thế, cái thiết kế như thế thì làm rừng cũng phải như thế. Người ta trồng cây gì có hiệu quả, người ta trồng cây gì mà thấy thấy nhanh nhanh thu hoạch và để lúc thu hoạch không cần phải là làm đến đến các cấp để rồi xin một cái cái quyết định để khai thác. Đến tuổi khai thác hoặc là chưa đến tuổi khai thác, nhưng mà giá trị hiệu quả người ta cao người ta có thể khai khai thác, người ta trồng cây khác. Cho nên các cái điều mà Điều 1 à cái điều điểm 1 của Điều 39 ý. (38 chứ) Dạ! 38. 38 ấy là có phương án gây, trồng, chăm sóc, bảo vệ phù hợp với quy hoạch lâm nghiệp, từng vùng và từng cơ quan Nhà nước có thẩm quyền, trách nhiệm.

Thứ hai là khi khai thác rừng lại khai thác rừng có đủ tuổi khai thác theo phương án đã được duyệt, khai thác xong phải trồng rừng lại. Thì những điều quy định tôi cho là rất cứng còn dân đã nhận rừng rồi ý người ta trồng cây gì có hiệu quả người ta trồng, có thể trồng tre, trồng trúc, trồng bạch đàn hoặc là trồng cây khác ngắn hơn có hiệu quả và khai thác lúc nào thì giá đất người ta khai thác. Chứ không phải là cứ đến, cứ trồng cây này rồi thì lập luận chứng để mà xin trồng hoặc là lập luận chứng để mà xin khai thác, đúng lúc khai thác không ai mua cả tôi lập luận chứng. Những vấn đề tôi đề nghị là trong cái luật này chúng tôi ở tổ miền núi cảm thấy viết hơi cứng, chưa hấp dẫn mà cái luật này ra đời ấy phải thật rất hấp dẫn, đồng bào miền xuôi bây giờ ruộng ít có thể sau khi công bố cái luật này lên miền núi ngay, chúng tôi sẵn sàng giao rừng ở trên kia, để mà tu bổ, để mà khai thác, để mà trồng lại, bây giờ đồng bào miền xuôi xin báo cáo với các đồng chí là các tỉnh Hà Nam Ninh này, rồi thì Hải Hưng này, Thái Bình bây giờ là chỉ tranh nhau 3 sào ruộng (đồng chí) Trong lúc

đó rừng bạt ngàn thì không ai làm, cho nên luật này tôi cho là chưa hấp dẫn mà luật phải đạt yêu cầu như thế. Xin hết.

Vâng! Cảm ơn!

Thưa các đồng chí rất tán thành những ý kiến các đồng chí phát biểu, nhưng đề nghị các đồng chí gọn cho vì thời gian chúng ta nó hơi khẩn trương anh nó gọn và tôi xin đề nghị thế này. Chúng ta đi vào vấn đề từng vấn đề giải quyết cho xong đã. Bây giờ chúng ta đang bàn nhau cái chữ "lâu dài" như vậy là vừa rồi có ý kiến nói là lâu dài thì nó chung chung quá cần phải cụ thể nhưng đưa ý kiến cụ thể ra thì có ý kiến bảo không cụ thể thế không được, phải lâu dài, chữ lâu dài đủ rồi giờ. Thì xin xin ý kiến Quốc hội cho ý kiến thế này trong luật ghi chữ được ổn định lâu dài như thế là được không? Hay là nếu đồng chí nào muốn cụ thể thì xin kiến nghị cái cụ thể rõ ràng. Bây giờ vấn đề chúng ta chưa, còn vấn đề khác thì ta chưa bàn.

Vâng! Thế đồng chí, mời đồng chí 292 anh Ngọ.

Tôi xin có ý kiến cụ thể về cái thời gian.

Vâng!

Tôi thấy chúng ta bàn cái luật này trong cái tình hình mà 9,6 triệu hécta đất đất trống đồi trọc, còn cái đất mà có rừng thì ít hơn và nói như một cái nhà thơ tức là "trái đất ơi cho tôi ôm hôn cái đầu trọc hếu của người". Ta bàn trong tình hình như vậy và tôi thì báo cáo các đồng chí là nếu có cho tôi 100 năm tôi cũng không lên thậm chí 200 năm tôi cũng không lên. Vì thế là tôi nghĩ về cái thời gian, theo tôi là phải nên mạnh dạn. Tôi có cái cảm giác là chúng ta vẫn sợ, vì thế là theo tôi thì tôi đề nghị thế này này. Tức là ngoài cái theo quy hoạch, kế hoạch và tôi đề nghị thêm cái chữ là "theo nguyện vọng của chủ rừng" cái nguyện vọng của tôi có thể 20 năm, anh có thể 30 năm, anh có thể 40 năm chứ theo 1, 2 chu kỳ rất là phức tạp và theo nguyện vọng này và theo quy hoạch, kế hoạch thì cho tôi cho là kết hợp cả các cái nhà nước và nguyện vọng của cái chủ rừng thì nó phù hợp, chứ mình nói một cái, cái định lượng cụ thể có khi nó lại

không chính xác thì về thời gian thì tôi xin đề nghị như vậy. Và nếu cho phép tôi nói tiếp cái ý khác

Thôi thôi để sau cái điểm này đã. Nhưng mà nếu mà nguyện vọng như thế thì không biết lấy gì cho vừa, cho vừa lòng người, phải không ạ? Thì mời 351 ạ.

Tôi là tôi thống nhất chỉ dùng chữ lâu dài bởi vì trong luật chúng ta có cái Điều 14, có cái Điều 14 có nói là thế này. Cái người mà được giao rừng mà sử dụng là khi mà tổ chức bị giải thể hoặc cá nhân chủ rừng đã chết mà không có người thừa kế, bởi vì chúng ta đã cụ thể tới cái mức. Bởi vì rừng mà bảo định thời gian thì biết chừng nào mà định. Thì do đó, cho nên tôi thấy đó là Điều 14, chúng ta đã giải quyết vấn đề đó rồi hoặc là chủ rừng tự nguyện trả lại rừng ấy đất trồng rừng, hoặc là trong 12 tháng liền chủ rừng, chứ ở đây quy định những điều đó tôi thấy đã đủ không nhất thiết phải quy định thời gian gì gì thêm nữa cả, vì rừng là làm sao mà hết được, giao rừng cho tôi, tôi trồng rồi ấy thì tôi chặt, tôi cũng có khai thác, tôi để lại chứ, tôi để lại nó tiếp tục nó phát triển, thì tôi tiếp tục sử dụng, như vậy thì Nhà nước đặt cái thời gian để mà lấy lại rừng để làm cái gì? Thì do đó, cho nên chúng tôi thấy rằng Điều 14 đã giải quyết những trường hợp đó rồi. Cho nên cứ dùng chữ lâu dài, như vậy nhân dân là yên tâm hơn. Nhưng riêng trong này có một cái đoạn.

Thôi thôi hăng, đồng chí xong chỗ này đã, đồng chí cho phép xong cái điểm về lâu dài hay hay là thời gian cụ thể thì để sau

Vâng! Vâng! Vì nó dính tới thời gian đây, nó dính tới thời gian là có cái điều kiện đặc biệt mà thu hồi rừng đó, thì như vậy do điều kiện yêu cầu của Nhà nước thì nên thêm chữ bồi thường theo giá thị trường về cái công của người ta ở chỗ này không có nói tới. Xin hết.

Vâng! Đồng chí, mời đồng chí 260, đồng chí phát biểu cho về cái chỗ lâu dài và thời gian cụ thể thế nào.

Tôi thì tôi có ý kiến thế này, bởi vì cái rừng là nằm trong cái khái niệm của đất đai rồi, thì đương nhiên là đất đai là nói là giao lâu dài, nhưng mà đây

cái mục đích sử dụng giao đất là rừng, cho nên tôi thấy trong các cái điều Điều 2 và Điều 40 ấy là nói khá đầy đủ, nhưng mà để cho người nhận rừng yên tâm thì về tổ chức thì chúng tôi thấy không có vấn đề gì lắm, thường là lâm trường cho nên giao lâu dài, thì mà có thể là ta giao không có thời hạn, trừ khi thu hồi, sử dụng đất rừng vào mục đích khác. Nhưng mà cá nhân thì thường là người ta nhận rừng ở vùng gần cái khu dân cư. Do vậy chúng tôi thấy để chiếu cố cái nguyện vọng này để người ta yên tâm, thì đương nhiên là dưới luật sẽ quy định cụ thể, nhưng mà trong luật thì tôi đề nghị nên để cái thời gian tối thiểu là 50 năm. Bởi vì như chúng tôi thấy thế này trong các cái chu trình à chu kỳ cây thì có thể là trong trồng rừng không bao giờ người ta trồng đơn, đơn độc trừ một cái số mà đất lâm nghiệp kết hợp nông - lâm, như là một số đồng chí khác nói, trồng cây cao su, cây chè thì đã là nông - lâm rồi, chứ còn trồng rừng là ta hỗn giao và ta khai thác, tĩa, rồi trồng tiếp chứ không ai khai thác kiệt theo như quy hoạch, kế hoạch. Do đó tôi thấy cần có một cái thời gian cụ thể mà theo tôi ít nhất là 50 năm, còn cái quyền khác thì đã nói trong Điều 40. Xin hết.

Vâng! Vậy mời các đồng chí khác ở trên, mời đồng chí Hòa.

Tôi xin có ý kiến thế này, tôi thấy cái luật về rừng mà chúng ta muốn cụ thể, cái gì cũng cụ thể là không thể được, bởi vì từ Bắc chí Nam, từ ở mãi tận trên biên giới phía Bắc mà cho vào tới tận Minh Hải, rừng rất khác nhau đời sống của cây rất khác nhau, mà dân tộc rất nhiều, mà mỗi dân tộc có những phong tục tập quán khác nhau. Thế bây giờ còn nói người ở các đô thị lớn mang hàng trăm triệu đồng người ta lên tận vùng núi xa xôi đầu đầu tư, là cái chuyện không thực tế, phải là cái người địa phương ở đấy, mình tạo cái điều kiện cho người ta trồng lại rừng như mới được. Còn ngoài ra những cái chỗ nào mà có điều kiện giao thông thuận lợi thì lúc đó thì là Nhà nước có thể tổ có những cái xí nghiệp của Nhà nước, doanh nghiệp của Nhà nước để mà trồng rừng, thì mới có thể giải quyết được. Thế còn nếu bây giờ chúng ta từ cái chỗ đó tôi muốn nói là ta đề ra những cái từ cụ thể, như lâu dài là 30 năm hay 40 năm hay một đời cây, hay 3 đời cây là không thực tế, cái đó là chính là trách nhiệm và quyền hạn của các đồng chí lãnh đạo các địa phương, đồng chí Chủ tịch tỉnh, đồng chí Chủ

tịch huyện. Ví dụ như một anh bây giờ đây là ta coi khai thác rừng như là một cái cái kinh doanh như một xí nghiệp. Thế thì như thế anh có một triệu đồng anh xin làm 100 hécta là vô lý. Bởi vì làm 1 hécta bây giờ là phải 3000 công mà 3000 mỗi ngày là 3, 3 cân gạo, tính ra là bao nhiêu tiền mà anh xin 100, 100 hécta mà anh gọi là vốn pháp định của anh có độ vào 3, 4, 5 triệu thì thật vô lý. Thế do đó, cho nên tôi thấy cái vấn đề cụ thể này ý là phải là các đồng chí Nhà nước chỉ cần lắm có 2 vấn đề và Quốc hội chỉ cần lắm 2 vấn đề.

1. Là đất đai vẫn là cái sở hữu toàn dân.

Thứ hai tức là nếu những cái anh, những người mà đứng ra làm đó không hoàn thành những cái hợp đồng như là ở trong của một cái kinh doanh xí nghiệp thì Nhà nước thu lại thế thì như thế còn vấn đề cụ thể kia thì tôi nghĩ nó coi như một cái hợp đồng cụ thể của người đứng ra kinh doanh rừng đối với lại các chính quyền địa phương thế thôi. Bởi vì những cây như cây Pơmu bây giờ ta rất hạn chế ta đang khuyến khích mà không ai lên đây mà làm được trừ người địa phương, trừ những đồng chí ở trên Lai Châu, Sơn La, Hoàng Liên Sơn thôi, thế thì như vậy sao ta có thể ngồi đây để Quốc hội quy định rằng 2 đời cây, 3 đời cây, đối với cây pơmu, hay là đối với những cái cây mà như là cây gì đó hàng 5, 70 năm, hay 100 năm có thể là thành ra một cái cây có giá trị xuất khẩu được thì ta quy định như thế 20, 30 năm là vô lý. Cho nên tôi xin đề nghị Quốc hội lắm lấy những cái vững chắc, nó không có thay đổi cái bản chất của chế độ mình. Thứ hai những cái không thể cho lợi dụng được. Thứ ba là coi cái việc kinh doanh rừng như là kinh doanh của một xí nghiệp thì phải có những cái điều kiện gì? Còn giao các quyền đó cho các đồng chí Chủ tịch tỉnh, các đồng chí Chủ tịch huyện đến một cái cấp nào đó, một cái diện tích nào đó thì giao quyền cho ai. Thí dụ như là 2, 3 hécta thì giao cho huyện và 2, 30 hécta hay 10 hécta 2, 30 hécta phải là Chủ tịch tỉnh, mà Chủ tịch tỉnh phải chịu trách nhiệm với lại Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng mà bây giờ trong cái Hiến pháp nói là bây giờ Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng là có cái quyền, điều động thay thế, thay đổi và kỷ luật những đồng chí ở dưới mà làm không đúng, tôi nghĩ rằng Quốc hội không đi bàn vào những cái cụ thể đó.

Mời đồng chí Tôn Gia Huyền, đồng chí cho ý kiến về cái chỗ là dùng chữ lâu dài là đủ rồi hay là cần cụ thể thêm.

Vâng! Nếu các, nếu mà chúng ta chưa, không yên tâm với cái chữ ổn định lâu dài, thì tôi đề nghị là sửa thành chữ vĩnh viễn. Thế vậy là tôi có cái quan điểm như thế này ạ. Tôi xin có ý kiến này khác với đất đai, rừng ấy là chúng ta thừa nhận có nhiều thành phần, có nhiều hình thức sở hữu, một khi Nhà nước đã giao rừng cho một tổ chức nào đó, một cá nhân nào đó, đồng thời tức là xác nhận cái quyền sở hữu của người ta. Vì vậy, cho nên là cái ý mà ổn định lâu dài ở đây đây là tôi hiểu là vĩnh viễn, là vì nếu mà chúng ta nói là 50 năm, 100 năm thì đó là có thời hạn vẫn là giao đất có thời hạn chứ không phải là lâu dài. Cho nên khác với, rất khác với đất đai, mà chính sách của chúng ta đối với rừng ấy, thái độ của chúng ta đối với rừng đấy là chúng ta cần màu xanh. Còn những lợi ích vật chất khác ấy, hãy để cho người sở hữu rừng, người ta hưởng. Cho nên là tôi nghĩ ấy là ghi về mặt pháp luật chữ ổn định lâu dài là đủ, nếu mà có điều gì chưa yên tâm thì có cái Điều 14 điều chỉnh rồi và nếu muốn hấp dẫn như là ý của một đồng chí nói rằng là để hấp dẫn hơn nữa đấy, thì tôi đề nghị là sửa thành chữ vĩnh viễn nó vẫn không có điều gì sai trái cả. Xin hết.

Thôi bây giờ tôi đề nghị thế này, tôi đề nghị về cái về cái chữ lâu dài hay là thời gian thế nào thì có lẽ phải chiều hôm nay chúng ta sẽ suy nghĩ. Bây giờ tôi sẽ xin nêu một vấn đề thứ hai, may ra chúng ta có thể dứt điểm được các điều đó, là cái sở hữu về động vật rừng, thì trong luật đây thì chỉ nói là sở hữu về thực vật rừng thôi, ấy còn một điều khác thì nói là vấn đề săn bắt thì đó thì theo quy định của pháp luật. Nhưng cũng có ý kiến nói rằng, để bảo đảm cái quyền lợi của người chủ đó mà người ta bỏ công ra người ta trồng rừng đó, thì nên chăng là quy định để cả cái quyền sở hữu đối với động vật rừng, trừ những cái động vật quý hiếm mà do Hội đồng Bộ trưởng quy định. Thế còn những cái khác như chim cái các thứ nó là đấy nó là ong nó về làm tổ ở đó. Thì cái đó thì người ta, cho người ta được hưởng. Thì các đồng chí ý về chỗ này như thế nào? Các đồng chí các đồng chí có có tán thành về cái ý rằng thì là động vật rừng không?

Vâng! Mời đồng chí Hoàng Bích Sơn.

Tôi xin phép được nói về cái chỗ lâu dài bởi vì chiều nay tôi vắng mặt, thì trước hết là tôi nói là tôi không tán thành cái ý kiến của đồng chí vừa phát biểu là thay cái lâu dài bằng cái vĩnh viễn. Tôi nói là chỉ nói lâu dài thôi, chứ không thể nói vĩnh viễn được. Nhưng mà lâu dài thì tôi nghĩ rằng cũng hơi cụ thể một tý, tôi tán thành cái ý kiến của đồng chí gì trước đây có phát biểu tức là lâu dài, nhưng mà theo nguyện vọng của người được giao, nhưng mà tôi thêm một nửa tức là không được quá 50 năm.

50 năm. Không được quá 50 năm. Không, bởi vì cái đời người của anh đó là 50 năm thì đến lúc đó anh đã chết rồi, đến người khác thay rồi, sao anh có sống được nữa đâu. Cho nên 50 năm rồi nếu người nào tiếp sau anh đó thì sẽ làm cái cái cái hợp đồng khác, anh có thể sống quá trăm năm được đâu. Cho nên anh nhận thì chỉ 50 năm là vừa rồi. Sau đó người nào tiếp thì có thể làm cái hợp đồng tiếp được.

Vâng! Mời đồng chí, mời đồng chí Đỗ Khắc Cương - Hoàng Liên Sơn ạ.

Tôi xin có ý kiến về vấn đề lâu dài thì tôi thấy là trong điều luật ghi như thế, thì tôi rất là tán thành rồi, thì tôi cho là ghi như thế là đủ, và nếu cần đấy, thì chúng ta sẽ có quy định cụ thể ở dưới luật. Tại sao? Vì thực ra mà nói bây giờ chúng thấy rất nhiều cái loại thực vật, ai cũng biết rừng già nếu mà giống gỗ lát, gỗ lim, gỗ đinh, gỗ lý thì báo cáo các đồng chí là phải 100 năm, 200 năm, chứ không 50 năm thì không có gỗ lát ạ. Thế và tất nhiên là nếu mà chúng ta lại giống những cái loại mà lại thấp hơn ví dụ như là gỗ xoan, hoặc là gỗ bồ đề hay là gỗ bạch đàn. Thì có khi chỉ chu kỳ độ vào khoảng hơn 10 năm, thì là có thể được rồi, hay là chúng tôi ở trên rừng trồng quế, thì thực ra mà nói là chu kỳ bắt đầu có thể khai thác được độ 10 năm thì có thể được rồi và nếu mà 15 năm, 20 năm thì cũng tốt, mà nếu mà quế mà để đến 100 năm thì quế lại càng giá trị. Thế cho nên tôi đề nghị rằng là cứ giữ nguyên cái điều là chúng ta giao lâu dài theo như ở Hiến pháp, à như ở trong Luật, và nếu cần cụ thể thì theo tôi đề nghị là như thế này ấy, lâu dài từ 10 năm cho đến 100 năm hoặc hơn lên nữa thế thì

là (cười). Nếu không thì cứ để nguyên là lâu dài và dưới thì hướng dẫn ấy, dưới thì có hướng dẫn.

Vâng! Đồng chí tiếp.

Chứ còn bây giờ nói là lâu dài 50 năm thì báo cáo các anh là chưa phải lâu dài. Còn tôi cũng phản đối hoàn toàn ý kiến là lâu dài và vĩnh viễn. Vĩnh viễn thì không gọi là lâu dài, (cười) thì đó là vấn đề thứ nhất.

Vấn đề thứ hai mà đồng chí Phó Chủ tịch Quốc hội nêu lên thì tôi thấy rằng là vấn đề nông lâm kết hợp, tôi cho là, rất là có lý và tôi cho là thế giới bây giờ người ta đang khuyến khích cái vấn đề đó và thực ra yêu cầu ở miền núi và đất nước chúng ta cũng nên đặt vấn đề là phải kết hợp, nông - lâm kết hợp, tôi cho cái đó là hoàn toàn nhất trí. Xin hết ạ.

Còn động vật rừng sao, ý anh về động vật rừng sao?

Tôi cũng thấy rằng là về đồng chí rừng đó thì trừ những động vật quý hiếm chứ còn tất cả những động vật rừng khác ấy mà ở, chẳng hạn như các đồng chí nêu nêu đó chẳng hạn như là ong, hay là rắn, hay là rắn bây giờ do người ta trồng rừng thì những cái động vật này nó đến, thì tôi cho là để cho cái người mà người ta đầu tư trồng rừng người ta hưởng, trừ những động vật quý hiếm, ví dụ như voi, ví dụ như là tê giác, ví dụ như là gấu, ví dụ như là hổ, v.v... Thì tôi cho là theo cái quy định của Nhà nước. Xin hết.

Vâng! Thưa các đồng chí vì rằng lâu dài mà cho nên phải kéo dài chiều hôm nay nữa. Mời các đồng chí về nghỉ ạ.

Về luật về rừng, thì tiếp theo sáng hôm nay, chúng tôi xin cho phát biểu một vài ý kiến thêm sau đây. Qua cái thảo luận sáng này đó thì chúng tôi nhận thức được là tất cả các đại biểu chúng ta đều thấy rằng cái việc thông qua cái luật kỳ này là cần thiết, chậm nữa thì không nên, nhất là cái lũ lụt vừa rồi mà ở Sơn La, Lai Châu đấy thì chúng ta lại càng thấm thía cái vấn đề là cái rừng của chúng ta chậm ngày nào, mà cạn kiệt ngày đấy thì không nên thì chúng ta cần phải ra cái luật này. Chúng tôi cũng nhận thức được rằng, như sáng các đại biểu phát biểu đó là giải quyết cái vấn đề rừng này không phải chỉ cái Luật này là đủ

dầu, mà nó là toàn bộ những cái chính sách về kinh tế xã hội rất đồng bộ với nhau. Thí dụ như vấn đề lương thực cho cho đồng bào miền núi, thí dụ như vấn đề chất đốt, thí dụ vấn đề định canh định cư, chứ không phải chỉ cái luật này, nhưng mà dầu sao cái luật này ra được nó cũng là một cái cơ sở để góp phần vào mới thực hiện cái chính sách đó. Chúng tôi cũng nhận thức đúng như sáng này có đồng chí nào nói đó là chúng ta phải nghiêm ngặt hơn nữa trong vấn đề quản lý rừng thì cái luật này ra cũng chính là để góp phần vào cái việc quản lý đó. Nhưng mà có chúng tôi nghĩ rằng có lẽ chúng ta nhất trí với nhau trên cái yêu cầu về ban hành cái luật này là như vậy. Nhưng mà cũng còn một số cái điểm về nội dung, thì về nội dung chúng tôi đề nghị thế này, cái điểm nào mà chúng ta có thể nhất trí được thì chúng ta thống nhất với nhau thông qua, hoặc là cũng tương đối thôi, chứ bây giờ mà câu toàn, chỉnh lý một cách câu toàn thì rất là khó, và chúng tôi đề nghị một cái ý như thế là chúng ta cũng khó câu toàn, thế nếu mà chúng ta muốn ra được kỳ này thì tôi lần lượt đi vào một số vấn đề như thế này.

Thứ nhất đó là chúng ta còn đang băn khoăn về cái thời gian ra bao nhiêu, tư tưởng chung của tất cả đều muốn rằng làm thế nào cái người nhận đất làm đất rừng đó thì yên tâm để mà khai thác cái đất rừng đó, có lẽ cái tư tưởng đó là toàn hội nghị chúng ta đều nhất trí cả ấy. Thế đi vào cụ thể thì vấn đề thời gian đó, thì tất tất cả chúng ta cũng nhất trí là thời gian lâu dài. Mà không nói ra nhưng ai cũng nghĩ rằng lâu dài hơn là để đất ruộng, làm đất rừng phải hơn là cái đất ruộng. Người ta có thể để cho con cháu người ta được cơ mà. Cho nên chúng ta nghĩ rằng thì là cái tinh thần lâu dài là là thống nhất. Nhưng mà cũng có ý kiến nói rằng lâu dài là bao nhiêu, bao nhiêu? Thì thưa các đồng chí sáng này chúng tôi đã có đề thì giờ để các đại biểu có những cái sáng kiến để mà sửa cái chỗ này, cụ thể chỗ này. Thì thấy rằng bây giờ những cái sáng kiến đề ra sáng này thì cũng chưa chưa dễ được chấp nhận tất cả. Vì có ý kiến nói rằng dài đây là 10 năm. Nhưng mà có ý kiến nói là dài đây phải là 100 năm hay hơn nữa. Thế thành ra nó cũng là cách nhau xa quá. Hay có ý kiến nói rằng dài đây là là 3 chu kỳ của cây trồng, nhưng mà tối đa thì không quá 50 năm. Nhưng mà cũng

có ý kiến nói rằng thì là tối đa tối thiểu là 50 năm, 50 năm là tối thiểu đấy. Thì thừa các đồng chí là cái ý kiến chỗ này là đang còn có những cái cách nhau khá xa như vậy. Thì chúng tôi đề nghị với các đồng chí là bây giờ thôi thì chúng ta đành chấp nhận là trong luật cứ viết cái chữ ổn định lâu dài. Cái đó là chúng ta nhất trí cả. Thế và tinh thần là ở đây là lâu dài là lâu dài là có thể là vài chục năm, có thể là hàng dưới 50 năm, hay hơn 50 năm. Cái đó chúng ta nhất trí với nhau cả. Thế còn sau này cụ thể như thế nào đó thì xin để là văn bản dưới luật, chứ bây giờ chúng ta ngồi ở đây để thống nhất với nhau là 50 năm là tối thiểu hay tối đa hay là tối đa sao không 60, không 70, có loại cây 20 năm thì 3 chu kỳ thành 60 năm. Tại sao để 50 năm. Thì chúng ta khó mà mà gì được. Cho nên đề nghị với Quốc hội, Quốc hội chúng ta là hăng tậm vừa ý với cái chữ ổn định lâu dài, còn cụ thể thì Hội đồng Bộ trưởng sau này sẽ hướng dẫn cụ thể. Qua một thời gian có kinh nghiệm rồi thì chúng ta sẽ quy định thành luật. Thì đó là ý kiến thứ nhất.

Ý kiến thứ hai là về vấn đề động vật rừng, thì sáng ngày thì chúng tôi được nhận thức được thì có lẽ các đồng chí cũng nhất trí cái ý này, ở trong văn bản thì nói về động vật rừng ấy thì có phần nào hơi chặt chẽ, trong cái dự thảo, nhưng mà tinh thần của Quốc hội thì muốn rằng cái thực vật rừng á, do người ta bỏ công sức ra là người ta sở hữu là đành rồi, chứ còn động vật rừng thì cũng nên quy định là để cho người ta có quyền sở hữu, trừ những cái động vật quý hiếm và thuộc của Nhà nước thì có quy định của Hội đồng Bộ trưởng. Thì đấy là cái điểm đó, không biết các đồng chí như thế nào? Tôi nghĩ cái điểm đó có lẽ cũng cũng có thể cũng nhất trí được với nhau thôi. Cái đó là cái đề nghị bổ sung thêm.

Một cái ý nữa là có đồng chí đề nghị là sửa cái Điều 38, thì trong cái Điều 38 này thì quy định là có phần nào nó có hơi chặt chẽ. Cho nên sáng này có đại biểu nói rằng thì nói hơi cứng quá. Thí dụ như thế này là cái người chủ rừng được Nhà nước giao đất trồng rừng khi tiến hành sản xuất kinh doanh thì phải tuân theo các quy định sau đây có phung án gây trồng, chăm sóc bảo vệ phù hợp với quy hoạch lâm nghiệp từng vùng và từng cơ quan Nhà nước có

thẩm quyền xét duyệt. Khi khai thác rừng thì khai thác rừng đủ tuổi, khai thác theo phương án đã được duyệt, khai thác xong phải trồng lại, v.v... Tức là trong này thì có nhiều cái chỗ là vấn đề là phải duyệt đi duyệt lại này khác các thứ. Thì cũng có ý kiến một số tổ cho rằng viết như vậy nó hơi cứng quá vì người ta nhận cái đất đó thì rồi thì người ta làm thế nào để mà khai thác hết rừng đó tốt nhất là được. Chứ còn nếu bây giờ mà quy định là cứ có quy hoạch là phải trình duyệt thì nó có cứng quá. Thì có lẽ cái ý kiến đó tôi đề nghị là cũng dễ thống nhất là vấn đề là nên sửa theo cái hướng là viết nó mềm hơn.

Bây giờ có vấn đề Điều 40, Điều 40 là cái nói về cái quyền của của người chủ rừng đây. Thế cái quyền của người chủ rừng ngoài cái vấn đề động vật rừng thì tôi vừa báo cáo rồi nhưng ở trong này thì nó có cái cái ý kiến sáng ngày giữa mấy đồng chí nói về cái vấn đề chuyển nhượng, trong luật viết thế này, trong luật thì viết là, tôi đọc toàn văn cái điều đó. "Chủ rừng có những quyền lợi sau đây: được sử dụng rừng, đất trồng rừng ổn định, lâu dài và được chủ động trong sản xuất, kinh doanh, trong quản lý, sử dụng rừng theo phương án đã được cơ quan Nhà nước có thẩm quyền xét duyệt". Cái chữ phương án này là chúng ta cũng cân nhắc một chút. Tất nhiên là phải có quy hoạch, kế hoạch phải không ạ? Nhưng mà đây là cho ổn định lâu dài và được chủ động cái đó là ý tốt. Vấn đề thứ hai là đang còn tranh tranh, có thảo luận đây được hưởng thành quả lao động, kết quả đầu tư trên diện tích rừng, đất trồng rừng được giao, cái đó thì dễ hiểu, tất nhiên là người ta được hưởng cái thành quả phải không ạ? Vấn đề thứ hai là thế này, kể cả quyền cho thừa kế, để bây giờ chữa lại là để thừa kế rồi mới cho, kể cả quyền để thừa kế, chuyển nhượng, nhưng mà thành quả thôi, thành quả lao động kết quả đầu tư cho người khác. Cái ý kiến là rất đúng theo Luật Đất đai. Thì tôi nghĩ là viết đến đây thì có lẽ cũng không có ý kiến gì khác nữa cả. Bây giờ nó còn có một cái ý mới là chuyển cái quyền sử dụng đất rừng, thì bây giờ ở đây thì là có, có 2 ý, một cái ý thì nói rằng thì là, cái Luật Đất đai mà chỉ nói là chuyển thành quả lao động với kết quả đầu tư thôi ấy, thì viết như vậy là nó cũng, cách đây mấy năm rồi nó cũng còn lúc bấy giờ là cái tinh thần đổi mới nó cũng chưa được mạnh mẽ, mà bây giờ đổi mới là chúng ta cần phải có khi là

phải xem lại cả cái luật này. Mà vấn này, vấn đề này thì hiện nay Hiến pháp bây giờ là chúng ta đang thảo luận, ở cái Điều 18 của Hiến pháp phải không ạ? Thế cho nên có ý kiến của đồng chí Phạm Hưng sáng ngày thì nói rằng thì là nếu nên chăng là chúng ta làm cái luật, cái pháp luật này đó thì (mất tín hiệu 2791825) Chưa sửa mà Hiến pháp hiện hành thì bây giờ vẫn là là không có quy định cái cái việc chuyển nhượng, bán cái quyền như thế thì rất khó. Thế cho nên chỗ này bây giờ đề nghị các đồng chí phát biểu thêm một ý chỗ này. Thế còn riêng chúng tôi đó thì chúng tôi xin kiến nghị thế này các đồng chí xem có được không. Bây giờ mà chúng ta ghi một cái gì thật cụ thể vào đây mà trong cái Hiến pháp chưa quy định, Hiến pháp sửa chữa, Hiến pháp sửa đổi ở đây là chúng ta đang bàn còn lấy ý kiến nhân dân cuối năm mới quy định và chúng ta ghi cái gì nó nó mạnh dạn quá vào đây thì tôi thấy cũng chưa được, nó chưa chín, không những là đất trồng rừng mà rồi đất làm ruộng thì sau này chuyển quyền sử dụng như thế nào? Trong trường hợp nào? Với điều kiện nào? Thì sau này chúng ta phải cân nhắc, rồi đất rừng đã vậy, đất ruộng đã vậy, đất chuyên dùng khác như thế nào? Là chúng ta phải có một loạt cái cái nghiên cứu đó đồng bộ. Thế cho nên bây giờ thì chúng ta quy định hẳn vào đây thì cũng hơi khó phải không ạ? Thế nhưng mà viết như thế này thì sợ rằng thì có người, có anh em nói như thế là vẫn là vẫn theo Luật Đất đai thôi nó chưa có gì mới cả mà người ta chưa yên tâm. Thì đề nghị Quốc hội xem có được không? Là ta ghi thêm một tý thôi ghi thêm một câu ở trong cái dự thảo Hiến pháp sửa đổi bây giờ mà ta đang trình ra chuẩn bị đấy trong có nói là chuyển quyền sử dụng đất rừng theo luật định trong này chỉ nói là chuyển các thành quả lao động thôi và cái và cái kết quả đầu tư thôi. Nhưng bây giờ ta thêm một cái chỗ là chuyển cái quyền sử dụng đất rừng thì cái ý này là chúng ta đã có ghi trong cái Hiến pháp dự thảo nhưng mà còn chuyển thế nào thì theo luật đã quy định khi nào được chuyển, chuyển cho ai? Khi chuyển là phải có những cái thủ tục, điều kiện gì? Thì cái đó luật đã quy định thế cái này thì tùy các đồng chí một là ta giữ nguyên như trong này tức là dùng như Luật Đất đai đó là một phương án.

Cái phương án thứ 2 là thêm một cái máy chữ nữa là chuyển quyền sử dụng đất đất rừng chứ không phải chuyển nhượng đầu thành quả lao động rồi chuyển nhượng thành quả lao động tức là đầu tư thì phải chuyển nhượng coi như có thể chuyển bán được thế đây là chuyển mà trong cái chuyển này bao hàm cả cái thừa kế đấy, nhưng mà không dùng chữ thừa kế thì anh em nói thế này dùng cái thừa kế nó cũng khó, vì thừa kế nhưng về sau này là cho hàng thứ nhất là là con, hàng thứ 2 và ông bà với cho cháu gì đó, thì lúc bấy giờ nó cũng phức tạp lắm. Thế cho nên ta cho nên cứ chữ chuyển chuyển quyền cái chuyển quyền đó có thể là chuyển thừa kế, có thể chuyển một cách cho, có thể chuyển bằng cách là bán cho người khác. Cho nên dùng chữ chuyển chuyển quyền sử dụng đất rừng do luật pháp quy định như thế tức là nó có một cái cái ý thêm là như thế và đây nó là vấn đề quan trọng. Thì đề nghị với các đồng chí riêng về cái máy cái điểm lúc này nếu các đồng chí không có ý kiến gì, thì chúng tôi đề nghị coi như là được các đồng chí thông qua. Còn riêng về cái điểm tôi vừa trình bày đó là chuyển quyền sử dụng đất rừng thì đây nó là vấn đề quan trọng. Thế còn Hiến pháp hiện nay của chúng ta đó thì có ghi ở Điều 18 thì ghi là việc thừa kế và chuyển quyền sử dụng đất thì do luật quy định. Nhưng bây giờ chúng ta cũng thận trọng chúng ta cũng chưa dùng chữ thừa kế vội, vì đây là nó là việc chuyển quyền sử dụng đất rừng mà cái chuyển đây là có nhiều cách kể cả thừa, chuyển thừa kế cũng là một cách chuyển thôi, chuyển quyền sử dụng thôi.

Vâng! Thì đề nghị các đồng chí cho cho ý kiến thêm ở các điểm này thì sau đó chúng tôi sẽ xin đề nghị là chúng ta sang đến cái chỗ về quản lý quản lý thì có vấn đề là xã có quyền gì? Huyện có quyền ra đến đâu? Thì đó là mấy cái điểm để mà chúng ta kế thúc điểm này như vậy.

Tôi xin mời các đồng chí phát biểu ạ. Xin mời đồng chí Quảng Ngãi ạ, đồng chí Lê Văn Tấn ở Quảng Ngãi ạ.